

για μια άλλη προοπτική (διάλογος)

με αφορμή μια παρέμβαση σε δύο μονολόγους

Με χαρά φιλοξενούμε την συνεργασία του **Χρ. Ηλιάδη** στο διάλογο για το **“Εθνικό Ζήτημα”**. Ελπίζουμε να συνεχίσουμε με διάθεση τεκμηρίωσης και σφαιρικότητας.

Κ.Α.

Με πάρα πολλή καθυστέρηση θάθελα να παρέμβω στη συζήτηση μ'αφορμή άρθρο των Μ. Περισιτιάνη και Μ. Λυσιώτη: **“Παρέμβαση σε δύο μονολόγους”** που δημοσιεύτηκε στο τεύχος του Εντός τον Οχτώβρη. Το άρθρο εκείνο αποτελούσε με τη σειρά του μια παρέμβαση στην αρθρογραφία που ανέπτυξαν οι Α. Πολίτης στην *Επίκαιρη* και ο Οζγκιούρ στη *Γιενή Ντουζέν*.

Επιγραμματικά, η θέση του Α. Πολίτη είναι ότι ισότιμοι είναι οι πολίτες κι' όχι οι εθνικές ομάδες, πράγμα που προσδιορίζει την ύπαρξη μιας πλειοψηφίας και μιας μειοψηφίας και του συνεπακόλουθου δικαιώματος αυτοδιάθεσης από την πλειοψηφία, θέση που οι Τουρκοκύπριοι αρνήθηκαν να δεχτούν. Ο Οζγκιούρ από την άλλη, επιμένει άτι οι Τουρκοκύπριοι δεν είναι μειονότητα αλλά εθνική κοινότητα με ισότιμα συνεταιρικά δικαιώματα, πράγμα που οι Ελληνοκύπριοι αρνούνται να αποδεχτούν.

Συνοπτικά και πάλιν, η παρέμβαση των Ν. Περισιτιάνη και Μ. Λυσιώτη συνοψίζεται στα εξής:

- Για να μπορέσουμε να εξασκήσουμε το δικαίωμα της αυτοδιάθεσης που επικαλείται ο Ν. Πολίτης πρέπει να κερδίσουμε την εμπιστοσύνη των Τουρκοκυπρίων, πράγμα, που για διάφορους λόγους - άσχετα {;} με το ποιος έφταιγε - δεν το καταφέραμε.
- Η ομοσπονδία δεν είναι μια λύση ανάγκης, ένας εξαναγκασμός για τους Ελληνοκύπριους. Είναι πλέον μια συνειδητή επιλογή για συνύπαρξη, συμφιλίωση και συνδημιουργίας που θα πρέπει όμως να στηρίζεται στη δικαιοσύνη.
- Το σύνταγμα της ομοσπονδίας δεν εξυπακούει εξυπαρχής λύση των υφισταμένων προβλημάτων, αλλά θα' είναι το πλαίσιο μέσα στο οποίο θα δουλέψουν οι ζωντανές δυνάμεις της κοινωνίας οι οποίες θα διαμορφώσουν το κοινό μας μέλλον ξεπερνώντας τα εμπόδια μέσα σε μια νέα πραγματικότητα.

Παρά την ολοφάνερη καλή θέληση τω δύο αρθρογράφων για υπέρβαση των συγκεκριμένων εμποδίων που σήμερα υπάρχουν για ένα “κοινό μέλλον”, καταφεύγουν έντονα στην αφαίρεση και στην ευχολογία, ακριβώς γιατί δεν αναλύουν τα συγκεκριμένα εμπόδια με βάση την **συγκεκριμένη** ιστορική πορεία και εμπειρία.

Μία τέτοια προσέγγιση είναι αναγκαία, όχι για να καταμερισθούν ευθύνες ή συγχωροχάρτια, αλλά για να γίνει η συγκεκριμένη διάγνωση του προβλήματος και, του ρόλου του καθενός για να μπορέσει να γίνει η συγκεκριμένη υπέρβασή του, πέρα από γενικές ευχολογίες.

Ταυτόχρονα, οι Περισιτιάνης - Λυσιώτης είναι εντελώς ασαφείς ως προς το ποιοι θα καθορίσουν το πλαίσιο του νέου (ομοσπονδιακού γι' αυτούς) συντάγματος μέσα στο οποίο υποτίθεται άτι θα κινηθούν για να δημιουργήσουν οι ζωντανές δυνάμεις της κοινωνίας. Ως γνωστό, όλα τα συνταγματολογικά σχέδια-προσχέδια “λύσής” που σερβιρίστηκαν μέχρι σήμερα, είχαν “εξωτερικούς”

εμπνευστές. Επειδή η σημερινή συγκυρία είναι διαφορετική από εκείνη του '50 - που μπορούσες να "κολλήσεις 8 τον άλλο στον τοίχο μ'ένα σύνταγμα Ζυρίχης, τον "κολλάς" μ'ένα σύνταγμα εμπνευσμένο στις καγκελλαρίες των ισχυρών και σερβιρισμένο στο μενού του Ο.Η.Ε. *Σημεία των καιρών* Επειδή οι Περισιτιάνης-Λυσιώτης κανένα στοιχείο δεν δίνουν για την διαδικασία κατοχύρωσης του νέου συντάγματικού πλαισίου, αφήνουν έντονα να εννοηθεί άτι εναποθέτουν τις ελπίδες τους στη σημερινή διαδικασία, δηλ. : **"κάποιοι"** θα μας προτείνουν ένα πλαίσιο και τότε οι Ε/Κ και Τ/Κ θα το συζητήσουν για να τα βρούνε με τις μυστικές διαβουλεύσεις του πάρε-δώσε, ερήμην του "κυρίαρχου" κυπριακού λαού.

Αυτό δεν είναι, στην καλύτερη περίπτωση παρά ευχολόγια: 30 τόσα χρόνια προτάσεων από "κάποιους" ενδιαφερόμενους (όποιο καπέλλο και να φορούσαν) έπρεπε να μας είχαν κάνει τουλάχιστο πιο σκεπτικιστές σήμερα.

Από την αρχή θα πρέπει να τονισθεί ότι η τραγική κακοδαιμονία του Κυπριακού λαού δεν ξεκινά επειδή ο Κυπριακός λαός εφάρμοσε το αναφαίρετο δικαίωμα της αυτοδιάθεσης, αλλά αντίθετα επειδή οι πάντες πεισματικά του αρνήθηκαν την εφαρμογή της αρχής αυτής (που υποτίθεται ότι και ο Ο.Η.Ε. υπερασπίζεται και προωθεί μέσω του "χάρτη").

Σε μια συγκεκριμένη ιστορική περίοδο η Ε/Κ πλειοψηφία ταύτισε την "αυτοδιάθεση" με την "ένωση" που θεωρούσε τότε σαν την φυσιολογική κατάληξη της αποτίναξης του αποικιοκρατικού ζυγού. Τότε, όλες οι υπάρχουσες πολιτικές δυνάμεις (συμπεριλαμβανομένου και του ΑΚΕΛ), δεχόντουσαν πλήρως την συνταύτιση των δύο εννοιών (Αυτοδιάθεση-Ένωση).

Η συγκεκριμένη ιστορική πορεία (η οποία κάθε άλλο παρά "άσχετη" ήταν, αφού αποσκοπούσε στην εξυπηρέτηση των Βρετανικών και Τουρκικών συμφερόντων (αυτών που κατά πάσα πιθανότητα θα μας ξαναεγγυηθούν), κατάργησε τελεσίδικα πια μετά την εισβολή την ταύτιση των δύο αυτών όρων. Παρ' όλα αυτά η ουσία της αρχής της αυτοδιάθεσης αυτής καθ' εαυτής, παρ'όλο που κατασίγασε (από φόβο της προηγούμενης ταύτισης ίσως) δεν "έσβησε" πλήρως. Η θέση "(...) ν'αφεθούν οι Κύπριοι ν'αποφασίσουν μόνοι για το μέλλον τους μακριά από ξένες επεμβάσεις, τι άλλο αποτελεί από παράφραση της επιθυμίας για εφαρμογή του κυρίαρχου και αναφαίρετου δικαιώματος των λαών γι' αυτοδιάθεση;

Στο πρόβλημα όμως μπαίνουν κι' ορισμένα ρεύματα σκέψης που συντείνουν στην υπεραπλούστευση και ισοπέδωση των εννοιών. Το να μιλάς για εθνολογική "πλειοψηφία" και "μειοψηφία" δεν σε κατατάσει αναγκαστικά στις τάξεις των "σωβινιστών" όπως μερίδα "προοδευτικών" διατείνεται και θέλει να επιβάλει. Τα αριθμητικά μεγέθη μιλούν από μόνα τους και καθορίζουν την ορολογία ανάλογα και με ακρίβεια. Εξάλλου και το συστηματικό πρόγραμμα εποικισμού που η Τουρκία ακολουθεί στην Κύπρο σε τι άλλο στοχεύει παρά στην ανατροπή της για αιώνες επικρατούσης δημογραφικής πραγματικότητας;

Αν ο υπερτονισμός της δημογραφικής (και εθνολογικής) πραγματικότητας αποτελεί *αμάρτημα* που καταχωρείται σαν "σωβινισμός", η απόκρυψή της από την άλλη είναι υποκριτική για "εξιλέωση" του "αμαρτωλού παρελθόντος" ή για την συγκάλυψη συγκεκριμένων σκοπιμοτήτων.

Η ίδια ισοπέδωση γίνεται και μεταξύ "εθνικισμού" και "σωβινισμού". Πράγματι παρατηρείται τον τελευταίο καιρό αναβίωση του εθνικισμού σαν διέξοδος από τις "φρόνιμες" στεγανές (και απελπιστικά άκαρπες και θνησιγενείς) διαδικασίες όπου όλα αυτά τα χρόνια το Κυπριακό πρόβλημα παραμένει εγκλωβισμένο (ακριβώς για να μην αποτελεί πρόβλημα).

Παρενθετικά θα ήθελα να πω ότι ο εθνικισμός σαν γενικό πολιτικό ρεύμα απετέλεσε πραγματικότητα που άλλαξε άρδην το μέχρι τότε κυρίαρχο αποικιοκρατικό διεθνές καθεστώς στις δεκαετίες του

50-60.

Ο εθνικισμός σαν στοιχείο απελευθερωτικών-αντιαποικιακών κινημάτων, εμπερικλείει μια δυναμική που αντιστρατεύεται την διεθνή τάξη πραγμάτων και του διεθνούς καταμερισμού εργασίας που χωρίζει την ανθρωπότητα σε εκμεταλλευτές και εκμεταλλευμένους.

Ταυτόχρονα όμως ο εθνικισμός σ' αυτή την ιστορική συγκυρία περιέχει μεν στοιχεία μιας δυναμικής για ξεπέρασμα των ιστορικών αυτών εμποδίων, οριοθετεί όμως και ο ίδιος (εθνικισμός) τα πολιτικά όρια που τον εμποδίζουν ν' αμφισβητήσει ριζικά την υφιστάμενη τάξη πραγμάτων και να ξεπεράσει τα πολιτικά εμπόδια, επιτυγχάνοντας έτσι και τη διαλεχτική σύνδεση με την υφή και οργάνωση της υπάρχουσας κοινωνικής δομής. Σύγχρονα εθνικοαπελευθερωτικά κινήματα όπως το Παλαιστινιακό και το Ιρλανδικό (Σημ.1) εμπεριέχουν ταυτόχρονα με τον εθνικο-απελευθερωτικό χαρακτήρα τους τα στοιχεία μιας επαναστατικής κοινωνικής δυναμικής. Το μεν Παλαιστινιακό συγκρούεται με την ύπαρξη ενός τεχνητού κράτους (Ισραήλ), καθώς και μ' όλα τα μισό-φεουδαρχικά Αραβικά καθεστώτα της περιοχής. Πόσες μαχαιριές δεν δέχτηκαν οι Παλαιστίνιοι από τα "αδερφό" αραβικά κράτη; Οι Ιρλανδοί από την άλλη συγκρούονται με τα κατάλοιπα μιας αποικιοκρατικής αυτοκρατορίας στην καρδιά της Ευρώπης, στα τέλη του 20ου αιώνα!

Εκείνο που στην τελική ανάλυση είναι καθοριστικό στην όλη έκβαση των πραγμάτων είναι τόσο το αίσθημα της εθνικής καταπίεσης που γεννά τον εθνικισμό όσο και το πολιτικο-κοινωνικό πρόγραμμα καθοδήγησης του εθνικο-απελευθερωτικού αγώνα για το ξεπέρασμα της μετέπειτα "ανεξαρτησίας" ένταξης στο κυρίαρχο διεθνές σύστημα κατανομής της εργασίας (και της εξάρτησης).

Το ιστορικά δυστύχημα του Κυπριακού λαού ξεκινά από το γεγονός ότι η κοινωνική εκείνη τάξη που κυριολεκτικά αφέθηκε να μονοπωλήσει την ηγεσία του εθνικο-απελευθερωτικού αγώνα για εφαρμογή της αρχής της αυτοδιάθεσης ήταν και είναι ιστορικά ανίκανη πλέον να ολοκληρώσει τον στόχο αυτό.

Οι σημερινές συνθήκες είναι εκείνες της κοινωνικο-πολιτικής πια παρακμής της τάξης αυτής (20ος αιώνας), δηλαδή συνθήκες εντελώς διαφορετικές από εκείνες του 18ου-19ου αιώνα που σαν ιστορικά ανελίσσόμενη τάξη έπαιξε προοδευτικό ρόλο οδηγώντας στη δημιουργία ενιαίων εθνικών κρατών.

Είναι από τη μια η ιστορική αυτή ανικανότητα της Ε/Κ άρχουσας τάξης και από την άλλη η συγκεκριμένη αποικιοκρατική πολιτική του "διαίρει και βασίλευε" που 'δημιούργησε τις συνθήκες της εθνικής αντιπαράταξης στη Κύπρο. Η έλλειψη μιας εναλλακτικής πορείας άλλης από εκείνης που ήταν ιστορικά ξεπερασμένη επέτρεψε την εμπέδωση του διακοινοτικού μίσους και την απαρχή ενός άδικου κύκλου αίματος που οδήγησαν στην απομόνωση της Τ/Κ μειονότητας. Κατά την πρώτη φάση της περιόδου αυτής οι Ε/Κ ήταν το πολιτικά κυρίαρχο στοιχείο, ενώ οι Τ/Κ απομονωμένοι στους θύλακες της καραδοκούσαν κάτω από την καθοδήγηση της Άγκυρας και της ΤΜΤ, που επιβλήθηκε πλέον σαν ηγεσία της κοινότητας για να πάρουν την "εκδίκηση" τους. Η τραγική χωρίς επιστροφή πορεία αρχίζει με την αποχώρηση των ΤΚ από την ΠΕΟ. Οι σημερινοί ευχολόγοι της "επαναπροσέγγισης" καλά είναι να κυττάξουν λίγο πίσω και ν' αναρωτηθούν τι έκαναν ή δεν έκαναν, τότε που κάποιες προοπτικές μπορούσαν να είναι βιώσιμες και πιο χειροπιαστές. Ανεξάρτητα με τον τρόπο που ο Ντεκτάς, η ΤΜΤ και η Άγκυρα εκμεταλλεύτηκαν τα γεγονότα για σκοπούς προπαγάνδας για ολοκλήρωση των δικών τους άνομων στόχων, είναι αντικειμενικό γεγονός ότι κατά την περίοδο 1963-74, η Τ/Κ κοινότητα έζησε κάτω από θλιβερές συνθήκες που αποτελούσαν το πιο πρόσφορο έδαφος για την επίτευξη των πάρα-πέρα στόχων της Άγκυρας.

Το 193-64 οι βιαιοπραγίες δεν περιορίστηκαν στις μάχες μεταξύ εμπολέμων αλλά επεκτάθηκαν και σε βάρος του άμαχου πληθυσμού γενικά, κυρίως όμως των Τ/Κ.

Ο γραφών ήταν δεν ήταν τότε δέκα χρόνων όταν άκουγε τις αφηγήσεις για τα “κατορθώματα” του Σαμψών ενάντια στα γυναικόπαιδα της Ομορφίτας.

Η προηγούμενη σφαγή των Κοντεμενιωτών στο Κίονελι ('57) δεν αποτελεί άλλοθι για συνέχιση της βαρβαρότητας. Αποτελούν απλώς σηματοδότηση του μονόδρομου της μισαλλοδοξίας και του άδικου αιματοκυλίσματος που οι Εγγλέζοι δρομολόγησαν.

Το ναπαλμικό ολοκαύτωμα της Τηλλυρίας το '64, και φυσικά η μετέπειτα βαρβαρότητα του '74 σφράγισαν ανεξίτηλα την ιστορική μνήμη και χάραξαν ακόμα πιο βαθιά τις ολάνοικτες πληγές στο σώμα του Κυπριακού λαού.

Η έλλειψη μιας ευρύτερης κοινωνικο-πολιτικής προσέγγισης που να ενώνει τους Ε/Κ και Τ/Κ εργαζομένους, επέτρεψε ουσιαστικά την χειραγώγηση τους στο άρμα του σωβινισμού, ανεξάρτητα από τους οποιουδήποτε οραματισμούς για εθνική απελευθέρωση και ολοκλήρωση. Η Τ/Κ κοινότητα ή τουλάχιστον σ'ένα πρώτο στάδιο η ηγεσία της χρησιμοποιήθηκαν συνειδητά από την Βρετανία και Τουρκία σαν τροχοπέδη για οποιαδήποτε προοπτική που θα έβαζε σ'αμφισβήτηση το διεθνές status quo στην περιοχή. Ο προσεταιρισμός των Τ/Κ στους μηχανισμούς εξουδετέρωσης τέτοιων προοπτικών αμφισβήτησης συμφερόντων ξεκίνησε από πολύ νωρίς (αποικιοκρατικό νομοθετικό σώμα) και συνεχίστηκε σε διαρκώς επαυξημένο στάδιο: επικουρική αστυνομία, διαιτητική θέση στο Ζυριχικό καθεστώς, η δημιουργία της αντιδραστικής TMT και τέλος η σημερινή “ΤΔΒΚ” που καθιέρωσε την εξουσία της TMT μέσα σε συνθήκες ΒΑΡΒΑΡΟΤΗΤΑΣ (εισβολή, μετακίνηση πληθυσμών, αποικισμός, εθνικός διαχωρισμός). Η για αιώνες κυρίαρχη πολιτικά Τ/Κ ηγετική κάστα στα χρόνια της Οθωμανικής κυριαρχίας και η μετέπειτα χρησιμοποίηση της από της αποικιοκρατικής μηχανή που στη συνέχεια επιδεινώθηκε με την καθιέρωση της αντιδραστικής σωβινιστικής Κεμαλικής ιδεολογίας (Παντουρκισμός), αποτέλεσαν σοβαρά εμπόδια στον αγώνα ενός κοινού μετώπου Ε/Κ-Τ/Κ για δημιουργία του κοινού τους μέλλοντος.

Η προσκόλληση ή υπεράσπιση των θεσμών που η τεχνητή αυτή αντιπαράταξη δημιούργησε, κάθε άλλο παρά δημιουργεί πρόσφορο έδαφος για μια νέα προοπτική, και κάθε άλλο παρά ΑΣΧΕΤΗ είναι.

Το να ξεμπερδεύεις έτσι απλά με τα συγκεκριμένα προβλήματα που μια συγκεκριμένη ιστορική πορεία δημιούργησε, αποτελεί ΣΥΓΚΑΛΥΨΗ (συνειδητή ή ασυνείδητη) που κάθε άλλο συντείνει στη δρομολόγηση μεθοδεύσεων για ένα θετικό ξεπέρασμα των εμποδίων.

Κάτω από το βάρος και το φως της εισβολής, υπήρξε μια έντονη τάση μεταξύ των Ε/Κ για ενδοσκοπήση, αυτοκριτική και εντοπισμό των εμποδίων του παρελθόντος για να μπορέσουμε στη συνέχεια να οριοθετήσουμε το μέλλον. Η ενδοσκοπήση αυτή ήταν οδυνηρή γιατί έγινε **αργά** μέσα σε συνθήκες που επέβαλε μια κατάσταση **βαρβαρότητας**. Παρ'όλες τις ταλαντεύσεις η τάση αυτή ήταν πολιτικά σωστή και αναγκαία, αν και συχνά οδήγησε σε ισοπεδώσεις του τύπου “οι Τ/Κ είναι αδέρφια μας” που αφαιρούν οποιαδήποτε κοινωνική προοπτική και δυναμική μέσα σ'ένα πλαίσιο εντελώς συναισθηματικό. Το πόσο “αδέρφια” μπορούν οι κοινοί Ε/Κ να νοιώσουν τους Τ/Κ της φασιστικής TMT ή αντίστροφα: πόσο “αδέρφια” νοιώθουν οι κοινοί Τ/Κ τη δική μας ΕΟΚΑ Β', είναι δύσκολο να συλληφθεί. Πιο σωστό θα ήταν ίσως ν'αναρωτηθούμε ποιοι Ε/Κ με ποιους Τ/Κ είναι αδέρφια. Αυτό ίσως αναλυθεί σε κάποιο άλλο άρθρο.

Προς το παρόν όμως εκείνο που είναι σημαντικό είναι ότι η ιστορική εκείνη τάση κριτικής ανάλυσης της πορείας μας χωρίς τις στενά εθνικιστικές παρωπίδες του παρελθόντος δεν πραγματώθηκε μέσα στον Τ/Κ προοδευτικό χώρο, ίσως γιατί τώρα η Τ/Κ οντότητα έγινε πιο “κυρίαρχος του παιχνιδιού” και ο καταπιεστές. Είναι πάντα πιο δύσκολο όταν έχεις το “απάνω χέρι” να κάνεις κριτική ανάλυση που στο τέλος υποδαυλίζει τη δική σου “κυρίαρχη” θέση. Τα ίδια δεν έπαθαν και οι Ε/Κ στην δεκαετία

του '60; - κι' αν δεν ερχόταν το "σοκ" της εισβολής ίσως να μην έκαναν την κριτική αυτή αναδρομή τουλάχιστον στην έκταση που την έκαναν.

Η επιμονή του Οζγκιούρ, σε τελική ανάλυση στη "δημοκρατική" συγκάλυψη και υπεράσπιση θεσμών και καταστάσεων που δημιουργήθηκαν κάτω από τις συγκεκριμένες αυτές συνθήκες της αντιπαράθεσης (ΤΔΒΚ), συνηγορεί υπέρ της συνέχισης της **βαρβαρότητας**, άρα και της διαιώνισης ενός άδικου κύκλου αίματος.

Όποια και αν είναι τα προσχήματα για τον Οζγκιούρ ("υπεράσπιση" των Τ/Κ, φόβος για αντίποινα (ΣΥΜ. 2) από τον κατοχικό στρατό ή την ΤΜΤ) η ΥΠΕΡΑΣΠΙΣΗ της "ΤΔΒΚ" και της βαρβαρότητας, **ευνοεί** στην τελική ανάλυση την ανάπτυξη σωβινιστικών αισθημάτων και τάσεων μεταξύ των Ε/Κ.

Είναι εξάλλου τουλάχιστον σχήμα οξύμωρο να θεωρεί (και να υπερψηφίζει στην κατοχική "βουλή") την "ΤΔΒΚ" σαν ιστορικά "προοδευτική" αναγκαιότητα - που όμως έγινε πραγματικά δυνατή από την συντονισμένη δράση της φασιστικής Τ/Κ ΤΜΤ και του Τούρκικου милитарισμού και επεκτατισμού!

Η παραδοχή από μέρους του Οζγκιούρ (παρά την αντίθεσή του) ότι οι έποικοι αποτελούν σήμερα μια ιστορικά ανεπιστρεπτή πραγματικότητα, ή ότι η (μελλοντική) ομοσπονδία θα εδράζεται στον εθνικά αμιγή χαρακτήρα των δύο γεωγραφικών περιοχών (άρα προσφυγές ξεχάστε τα σπίτια σας), συνηγορεί για τη διατήρηση και όχι για την ανατροπή της βαρβαρότητας. Καταστρέφει και δεν δημιουργεί συνθήκες για ένα κοινό μέτωπο Ε/Κ και Τ/Κ. Εντάσσεται σε μια πολιτική "εκδίκησης" για το παρελθόν ('63-'74). Ποτέ όμως μια βαρβαρότητα δεν αναίρεσε ή ανέτρεψε μια άλλη προηγούμενη βαρβαρότητα (αν παραδεχτούμε σαν "βαρβαρότητα" την κατάσταση στην οποία ζούσαν οι Τ/Κ το '63-'74).

Αν... "δεν μπορεί να νοηθεί ελεύθερος ο λαός εκείνος που καταπιέζει ένα άλλο", τότε θάθελα να ξέρω πόσο "ελεύθερος" νοιώθει ο Οζγκιούρ και οι λοιποί Τ/Κ προοδευτικοί. Η εμμονή του Οζγκιούρ σε μια ουσιαστικά "εκδικητική" πολιτική, (συμπλέοντας έτσι με τους Τ/Κ αντιδραστικούς κύκλους καθώς και με την επεκτατική πολιτική της Άγκυρας) συντελεί στην διαιώνιση του κλίματος της τεχνητή αντιπαράθεσης και του άδικου κύκλου αιματοκυλίσματος. Γιατί εκεί που υπάρχει καθεστώς αδικίας και μάλιστα τόσο βάνουσα κατάφωρης όπως συμβαίνει στην περίπτωση μας, αργά ή γρήγορα επέρχεται η "έκρηξη".

Είναι μέσα σε αυτά τα πλαίσια που η ομοσπονδία κάθε άλλο παρά συνειδητή θεληματική επιλογή αποτελεί για τους Ε/Κ. Ο ίδιος ο Μακάριος μάλιστα διακήρυξε ότι "η αποδοχή τη ομοσπονδιακής λύσης αποτελεί οδυνηρή παραχώρηση". Υπάρχουν εξάλλου και εκθέσεις από τον ίδιο τον Ο.Η.Ε. (προ του '74) που επισημαίνουν το αδύνατο της βιωσιμότητας της ομοσπονδιακής λύσης, λόγω των κυπριακών μεγεθών (πληθυσμιακών, γεωγραφικών, οικονομικών). Εξάλλου το γεγονός και μόνο ότι τα "προσχέδια" μιας συμβιβαστικής φόρμουλας συνταγματικής λύσης "μαγειρεύονται" στες γνωστές "φιλικές" καγκελλαρίες προτού σερβιριστούν στο "μενού" του Ο.Η.Ε. κάθε άλλο παρά ενθαρρυντική ένδειξη αποτελεί. Η εμπειρία της Ζυρίχης ήταν μέχρι τώρα αρκετά οδυνηρή για να μας παραδειγματίσει όλους Ε/Κ και Τ/Κ, όσους ενδιαφέρονται για ένα κοινό μέλλον σε μια κοινή πατρίδα. Η διεξαγωγή διαπραγματεύσεων στα στεγανά τη μυστικής διπλωματίας μεταξύ των αντιδίκων εθνικών τμημάτων της άρχουσας τάξης, εκτός του ότι αναπαράγει και πολλαπλασιάζει την καχυποψία και μισαλλοδοξία, διαιωνίζει τις πραχτικές διαδικασίες που αντιστρατεύονται μανιακά το δικαίωμα εφαρμογής του δικαιώματος για αυτοδιάθεση ολόκληρου (και όχι τεμαχισμένου) του Κυπριακού λαού.

Η μονοπώληση της διαχείρισης της μοίρας του Κυπριακού λαού, απ' αυτούς που για πάνω από 30 χρόνια απόδειξαν έμπρακτα την ιστορική τους αδυναμία να ξεπεράσουν τον κύκλο της εθνικής αντιπαράθεσης, δεν προδικάζει τίποτα το καλό για όσους οραματίζονται μια Κύπρο χωρίς

συρματοπλέγματα του μίσους.

Η προοπτική του ξεπεράσματος των σημερινών αδιεξόδων βρίσκεται στην δημιουργία των προϋποθέσεων μιας νέας κοινωνικής προοπτικής, που να μπορεί να συνενώνει και όχι να διαχωρίζει τον Κυπριακό λαό σε εθνικές πλειοψηφίες και μειοψηφίες (έστω κι' αν αυτές υπάρχουν). Το μέλλον της πορείας αυτής ανήκει στις κοινωνικές εκείνες δυνάμεις, που ανεξάρτητα από εθνική ταυτότητα δεν έχουν ιστορικά αντικρουόμενα συμφέροντα. Το τραγικό είναι ότι στην Κύπρο και από τις δύο μεριές της γραμμής του Αττίλα απουσιάζουν οι πολιτικά οργανωμένες εκείνες ηγεσίες που να μπορούν να μετουσιώσουν αυτή την προοπτική σε πράξη. Ανεξάρτητα όμως από αυτή την πραγματικότητα μπορούν από τώρα να δρομολογηθούν οι πραχτικές εκείνες διαδικασίες της συνένωσης, πέρα από τις γενικολογίες της “επαναπροσέγγισης”.

Η ανοιχτή συζήτηση των προβλημάτων μεταξύ των εκλεγμένων αντιπροσώπων Ε/Κ και Τ/Κ (συνταχτική συνέλευση;), εκτός του ότι βραχυκυκλώνει το σερβίρισμα ξενόφερτων πλαισίων “λύσης”, μπορεί να αποτελέσει πραχτικό βήμα επαναπροσέγγισης. Το μέτρο αυτό αφαιρεί επίσης από τον Ντεκτάς το “δικαίωμα” σφετερισμού της αντιπροσώπευσης των Τ/Κ. Ο Ντεκτάς ούτε νομοθετικά έχει αυτό το δικαίωμα αφού κατ' ομολογίαν των ίδιων των Τ/Κ στηρίζει την παραμονή του στην “εξουσία” στις ψήφους των εποίκων, δηλαδή μη Κύπριων, και άρα σφετεριστών των δικαιωμάτων του Κυπριακού λαού στο σύνολο του.

Αν πρόκειται οι δημιουργικές δυνάμεις της Κυπριακής κοινωνίας να συνεργασθούν για την δημιουργία ενός μέλλοντος κοινής ευτυχίας, θα πρέπει από τώρα να στοχεύουν στο κοινό μέτωπο για την δημιουργία των προϋποθέσεων αυτών του κοινού μας μέλλοντος. Αν περιμένουμε ευχολογικά να συμβεί αυτό όταν θα μας έχουν ήδη δώσει τον “κορσέ” του συντάγματος της νέας “λύσης” που θα μας ετοιμάσουν, θάναι τότε πια αργά για τις “ζωντανές δυνάμεις” τη κοινωνίας να διαμορφώσουν το κοινό μας μέλλον. Το μέλλον μας θα είναι ήδη υποθηκευμένο.

Καιρός είναι να θεωρήσουμε Ε/Κ και Τ/Κ ότι είμαστε αρκετά ενήλικες για να πάρουμε κυριαρχικά την τύχη μας στα δικά μας χέρια. Οι “ζωντανές δημιουργικές δυνάμεις” θα πρέπει να το αντιληφθούμε αυτό **τώρα κι'όχι μετά.**

Διαφορετικά φοβάμαι πως ο κύκλος του αίματος και της αντιπαράθεσης στις ζωτικές αυτές συντεταγμένες της Ανατολικής Μεσογείου, θα συνεχισθεί, με ή χωρίς ένα νέο δοτό σύνταγμα.

ΣΗΜ . 1

Ορισμένων προοδευτικών θα σηκωνόταν η τρίχα αν άκουγαν ορισμένα σχόλια Παλαιστινίων ή Ιρλανδών αγωνιστών για Εβραίους και Άγγλους αντίστοιχα. Δεν άκουσα όμως κανένα “προοδευτικό” να τους κατηγορεί για “σωβινιστές” κλπ. παρ'όλες τις ακρότητες και ωμότητες στις οποίες τα κινήματα αυτά κάποτε καταφεύγουν. Αντίθετα: κανείς δεν χάνει ευκαιρία να δηλώνει την χωρίς όρους υποστήριξή του στα εθνικιστικά αυτά κινήματα.

Στην Κύπρο φτάσαμε δυστυχώς στο εξευτελιστικό σημείο να χαρακτηρίζεται από μερικούς (ψιθυριστά προς το παρόν) ο πόθος της επιστροφής σαν “σωβινισμός” (sic). Δύο μέτρα δύο σταθμά... είναι πιο ανώδυνο να υποστηρίζεις τ'αναφαίρετα δικαιώματα των Παλαιστινίων απ'εκείνα των Κυπρίων προσφύγων!

ΣΗΜ. 2

Οι “προοδευτικοί” Ε/Κ ομοϊδεάτες του Οζγκιούρ συχνά αναφέρουν το “επιχείρημα” αυτά. “Ξεχνούν” ότι βασικές πολιτικές-κοινωνικές ΑΡΧΕΣ δεν υποστηρίζονται ευκαιριακά, ανάλογα με τις περιστάσεις, αλλά ΠΑΝΤΟΤΕ και ανεξάρτητα από τις ΑΝΤΙΞΟΟΤΗΤΕΣ. Καθόλου δεν παραγνωρίζουμε όμως τις υπαρκτές αντιξοότητες. Άλλο η ταχτική προσαρμογή ανάλογα με τις συνθήκες, κι' άλλο η στρατηγική εγκατάλειψη αρχών.

Είναι επίσης “παράδοξο” που ο Οζγκιούρ δέχεται την αρχή της χωριστής εφαρμογής της Αρχής της Αυτοδιάθεσης για την Τ/Κ μειονότητα, δεν διανοείται όμως κάτι τέτοιο για τους Κούρδους της Τουρκίας. Δυο μέτρα και δύο σταθμά;

ΣΗΜ. 3

Το άρθρο αυτό γράφτηκε προτού ανακοινωθεί η “καταδίκη” του Οζγκιούρ για “εξύβριση” του Ντεκτάς, που υποχρεώνει τον Οζγκιούρ σε καταβολή αστρονομικού χρηματικού προστίμου. Η τυχόν καταβολή του προστίμου αυτού καθιστά προβληματική και ίσως μάλιστα οδηγήσει στην αναστολή της λειτουργίας της “Γιενή Ντουζέν” που θ'αναγκαστεί να πουλήσει τα μηχανήματα της για να πληρώσει το βαρύτατο πρόστιμο.

Πιστεύουμε στην χωρίς παραχωρήσεις και υποκριτικές ωραιοποιήσεις συζήτηση εκεί που υπάρχει διαφωνία αρχών. Πιστεύουμε όμως ταυτόχρονα στην **χωρίς όρους** υπεράσπιση των δημοκρατικών ελευθεριών, στην προκειμένη περίπτωση στην ελευθερία έκφρασης του Οζγκιούρ και της “Γιενή Ντουζέν”. Η υποστήριξη αυτή όμως κάθε άλλο παρά επιβάλλει την “δημοκρατικοποίηση” ενός κατοχικού καθεστώτος-μαριονέττα. Αντίθετα, επιβάλλει τη διάλυσή του, και μάλιστα το γρηγορότερο δυνατό. Δεν μπορεί να υπάρξει βαρβαρότητα με “ανθρώπινο πρόσωπο”.

ΣΗΜ. 4

Ξαναδιαβάζοντας το άρθρο βλέπω ότι σε μερικά σημεία ξεφεύγει κάπως από το να είναι μια απάντηση στους Περισιάνη-Λυσιώτη. Μπορεί λοιπόν να λεχθεί ότι η αρχική πρόθεσή μου γι'αυτή την απάντηση επεκτάθηκε και σ'άλλα σημεία για ανάπτυξη / εντοπισμό και άλλων σχετικών θέσεων.

χρηστός ηλιάδης

Χρειάζεται Αγγλική Μετάφραση, Χρειάζεται Τούρκικη Μετάφραση, Εντός των Τειχών (Τεύχος 30), Δεκαετία 1980-1989, 1988, Λευκωσία, Λευκωσία (νότια), Κυπριακό Πρόβλημα, Ομοσπονδία

From:
<https://movementsarchive.org/> - Κυπριακό Κινηματικό Αρχείο
Cyprus Movements Archive
Kıbrıs Sosyal Hareket Arşivi

Permanent link:
https://movementsarchive.org/doku.php?id=el:magazines:entostonteixon:no_30:aliprooptiki

Last update: 2025/04/20 19:33

